

У Чоп прибувають поїзди “широкою” та “європейською” коліями

Розмова з начальником вокзалу станції Чоп Олександром Бажурою

Начальник вокзалу станції Чоп Олександр Бажура народився у Вінницькій області. У його сім'ї не було залізничників, лише в родині далекий родич працював машиністом. Проте зі самого дитинства йому чомусь була до вподоби саме професія залізничника. Дитяча мрія не згасла. Тож після закінчення восьмого класу Олександр Бажура вирішив вступати на навчання у Жмеринське ГПТУ за спеціальністю “помічник машиніста”. Та виявилось, що для вступу на цю спеціальність юнакові бракувало віку – до п'ятнадцяти з половиною років не вистачило кількох місяців. Натомість в училищі запропонували піти у групу слюсарів. Але Олександр повернувся на навчання до школи, а коли закінчив дев'ятий клас, знову прийшов вступати в училище. Цього разу спроба була вдалою.

Закінчивши училище, Олександр Бажура вступив на механічний факультет Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту за спеціальністю “Локомотиви і локомотивне господарство”. І тут знову несподіванка. Після закінчення першого курсу його та однокласників призвали в армію.

– Служив у суворому Уссурійську, мені пропонували залишитися на понад-строкову службу, – розповідає Олександр Бажура. – Це вже згодом я зрозумів, що пропозиції були непогані – у тих місцях рік служби рахувався за півтора, початкову вищу освіту я вже мав, тож не потрібно було закінчувати школу прапорщиків. Але я не погодився. Можливо, через молодість – хотілося більше свободи. Мої колеги, які тоді прийняли цю пропозицію, давно вже на заслуженому відпочинку. Та я за цим не шкодую, моя робота мені подобається.

Після закінчення служби Олександр Бажура продовжив навчання в університеті, а після захисту дипломної роботи прийшов за скеруванням на Закарпаття – у локомотивне депо Чоп. Три місяці відпрацював технологом, потім перейшов

на посаду старшого майстра, а через деякий час став заступником начальника депо з ремонту. Пропозиція очолити вокзал станції Чоп застала Олександра Івановича зненацька...

– Чоп – невелике прикордонне містечко, – продовжує розмову Олександр Бажура, – населення тут близько 9 тисяч осіб. В основному це представники чотирьох професій: залізничники, прикордонники, митники та освітяни. Ця робота була для мене цілком нова, бо тут усе відрізнялося від того, що доводилося робити у локомотивному депо. Вокзал – установа специфічна, та перш за все це – трудовий колектив. На той час – у 2002 році – тут працювало майже двісті осіб, в основному – жінки.

Часто можна почути, що керувати жіночим колективом набагато складніше, ніж чоловічим. Я не помітив якихось особливих відмінностей. Люди у нас хороші, до роботи ставляться сумлінно. Виконавська дисципліна – на рівні, тому не можу сказати, що з жінками важче.

Від 2002 року специфіка нашої роботи практично не змінилася, щоправда, поменшала кількість поїздів, – продовжує начальник вокзалу станції Чоп. – Запроваджено кілька новинок, зокрема – продаж проїзних документів через Інтернет. На початках таких операцій було мало, та з кожним місяцем їх кількість зростає. Найчастіше проїзні документи через Інтернет замовляють студенти та молоді люди, вони об'єктивно ближчі до нових технологій.

У 2002 році на вокзалі функціонував цех харчування – ресторан “Карпати”, а ще – кондитерський цех, бар, кафе, де сукупно працювало майже 70 осіб. До речі, наш ресторан був у числі перших, що підпорядковувалися залізничному підприємству. Тоді це було зручно для обслуговування пасажирів, та й роботи на вокзалі було набагато більше. Із розвитком підприємницької діяльності довкола нас з'явилось із десятків приватних точок громадського харчування. Наш цех харчування виявився неконкурентноспроможним і зазнавав збитків. Через це із часом він припинив своє існування.

Зменшення пасажиропотоку призвело до того, що частина працівників суміщає роботу на кількох робочих місцях. Наприклад, об'єднано посади комірника камери схову та прийомоздавача вантажів багажного вагона. Завантаження тут також невелике, окрім того, посади приміських касирів об'єднані з багажними. Це також оптимізація. На вокзалі працює три каси: міжнародна, пряма та приміська.

Сьогодні через Чоп іде один міжнародний потяг та шість пар поїздів на Угорщину. Це – маленькі місцеві дизелі сполученням Чоп–Захонь – через держкордон до першої станції в Угорщині, а також дві пари електропоїздів до станції Чіерна над Тисою, що у Словаччині. Локомотиви вузькоколійні, їхні рейки прокладені всередині широкої

колії. Вагони та локомотиви – угорські і словацькі. Квитки на них продаються у касі нашого вокзалу. Треба сказати, що ця послуга досить популярна, завдяки їй ми виконуємо планові показники з пасажирообігу за кордон.

На вокзалі постійно підтримуємо порядок. Це – неважко, бо Чоп – містечко маленьке, пасажиропотік – невеликий, до того ж тут чергують кілька міліціонерів, прикордонників та митників. Тому кожна нова людина впадає у вічі. Це дисциплінує.

До речі, про дисципліну, зокрема особисту. Майже 30 років я був завзятим курцем. Як і кожен курець, я розумів, що це шкідлива звичка, а розпрощатися з нею не вистачало сил. Декілька разів припиняв палити, але витримував лише кілька днів. І якось колега по роботі запропонував мені почитати книжку американського автора,

де було описано, як гарантовано покинути палити. Я погодився, хоча до таких речей ставлюся доволі скептично, та заради цікавості здолав увесь текст. Ніби нічого особливого там не було. Автор книги не лякав читача страшними наслідками. Навпаки, після прочитання останнього розділу пропонувався викурити прощальну цигарку. Я так зробив, і після того – як “відрізало”. З того дня минуло більше трьох років. А тепер найцікавіше. Переважна більшість нашого колективу – 70 осіб – були курцями. Після того, як брошура пішла “по руках”, нині у нас палить лише один працівник, решта – “зав'язали”. Отак весь колектив дружно “проголосував” за власне здоров'я. І це виявилось набагато ефективнішим за будь-які адміністративні заборони.

Спілкувався Олександр ГЕРШУНЕНКО
Фото автора

▼ БУВАЛЬЩИНА

Секрет кави “по-чопськи” – щаслива помилка

Побуває думка, що популярний Інтернет-пошуковик Google знає все. Та виявляється, що це не так. Наприклад, моя спроба знайти у “всесвітній павутині” рецепт “Кави по-чопськи” не мала успіху. Натомість згадалася цікава історія, яку розповів начальник станції Чоп Віталій Ісак.

– Якось у Чопі проходила робоча зустріч керівників Угорщини та СРСР – Яноша Кадара і Леоніда Брежнєва. Усе відбувалося за узгодженим протоколом. А на завершення Янош Кадар попросив приготувати йому каву. Почалася метушня, бо кухонне обладнання вже прибрали. Зрештою працівники залізничного комбінату харчування спромоглися виконати замовлення високого гостя.

Він довго смакував напій і раптом – несподівано для усіх – попросив рецепт приготування “кави по-чопськи”, бо ніде його

не пригощали кавою з таким неповторним смаком. Стався конфуз, бо ніхто з уповноважених осіб не міг чітко сказати, що такого особливого було в цій порції кави. Охорона Брежнєва миттєво провела “розслідування” і з'ясувала, що до складників, з яких готувалася кавка, випадково потрапила невелика кількість вершкового масла.

Так завдяки щасливій помилці і вишуканому смаку Яноша Кадара народився оригінальний рецепт кави “по-чопськи”, яку тривалий час можна було скуштувати лише у нашому місті, – завершив свою розповідь начальник станції Віталій Ісак. – Свого часу каву “по-чопськи” готували лише у привокзальному ресторані станції Чоп, якого нині вже нема. І хоча хронічна нерентабельність стала причиною закриття ресторану, кавка “по-чопськи” не забута, її регулярно готують у сім'ях залізничників.

Спілкувався
Олександр ГЕРШУНЕНКО